

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **Ing. arch. J. B.**, bývajúceho v B., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Ing. V. Č., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v B. proti povinnej **Ing. E. S. S.**, bývajúcej v B. **o vymoženie 787,36 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 37 Er 1773/2005, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2009 sp.zn. 20 CoE 31/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

P povinnej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) uznesením z 25. júna 2009 sp.zn. 20 CoE 31/2009 potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava II (exekučný súd) z 12. novembra 2008 č.k. 37 Er 1773/05-104, EX 179/05, ktorým bolo vyhovené námietkam povinnej proti exekúcii. Pri rozhodovaní, rovnako ako exekučný súd, vychádzal z toho, že splnenie povinnosti povinnou zaplatiť oprávnenému sumu 23 720,-- Sk (787,36 eur) uložené exekučným titulom, bolo viazané na splnenie vzájomnej povinnosti oprávneným vrátiť povinnej osobné motorové vozidlo. Z vykonaných dôkazov mal síce za preukázané, že oprávnený vyvinul „maximálne“ úsilie v záujme splnenia svojej povinnosti a že povinná mu neposkytla „žiadnu“ súčinnosť, napriek tomu oprávnený neunesol dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že splnil prípadne zabezpečil splnenie svojej vzájomnej povinnosti spôsobom upraveným v ustanoveniach § 41 ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok). Uviedol: „Oprávnený môže preukázať zabezpečenie splnenia svojej vzájomnej povinnosti vyhlásením povinného. Ak odmieta povinný súčinnosť, oprávnený môže uložiť predmet svojej povinnosti do notárskej úschovy. Prípustným dôkazom je teda iba verejná listina. Ak oprávnený takúto verejnú listinu nemá

a nevie ju inak zabezpečiť, musí sa domáhať rozhodnutia súdu na základe určovacej žaloby oprávneného voči povinnému, či došlo alebo nedošlo k splneniu. Ak by oprávnený nemal procesný prostriedok na riešenie tejto situácie, došlo by k zmareniu exekúcie, čo však nezodpovedá ochrane nárokov oprávneného. Tiež má oprávnený možnosť obrátiť sa na súd so žalobou o určenie, že plnenie povinného nie je podmienené protiplnením. Bolo by totiž v rozpore s dobrými mravmi, ak by sa napriek nemožnosti zložiť predmet do úschovy, vyžadovalo splnenie vzájomnej povinnosti oprávneným“.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu oprávnený podal dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie a rovnako aj rozhodnutie exekučného súdu zrušiť a vec vrátiť exekučnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že predmetné rozhodnutia súdov vykazujú vadu v tom, že „sa opierajú o jedinú skutočnosť, a to, že oprávnený nesplnil svoju povinnosť vrátiť vozidlo povinnej“, pritom sa nezaobierajú významnými skutočnosťami a dôkazmi dostatočne preukazujúcimi, že „dostatočne preukázal a dokladoval snahu o splnenie svojej povinnosti“ a k splneniu povinnosti nedošlo len z dôvodu, že povinná odmietla vozidlo prevziať. Kým súdy považovali námietky povinnej za relevantné, konanie oprávneného sledujúce splnenie záväzku „zjavne odmietali a sponchybňovali“. V dovolaní potom podrobne opísal svoj postup smerujúci k splneniu povinnosti vrátiť povinnej vozidlo a jej odmietavý prístup k veci.

Povinná v dovolacom konaní procesný návrh nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník exekučného konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže dovolanie smeruje proti uzneseniu (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním, pretože dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré je prípustné len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu (§ 236 ods. 1 O.s.p.)

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá

O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je napadnuté dovolaním oprávneného, nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, nemožno prípustnosť jeho dovolania vyvodiť z ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Dovolací súd takéto vady konania, majúce za následok tzv. zmätočnosť konania, nezistil.

Z dovolania oprávneného posudzovaného podľa jeho obsahu je zrejmé, že spochybňuje správnosť toho, ako súdy vyhodnotili jednotlivé dôkazy. Dovolací súd k tomu uvádza, že v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov (pozn.: dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.) a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v základnom konaní. Nesprávne

vyhodnotenie vykonaných dôkazov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V súvislosti s vyššie uvedeným treba ešte dodať, že pod spravodlivým súdnym procesom sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z dovolania je tiež zrejmé, že oprávnený spochybňuje aj posúdenie zisteného skutkového stavu súdmi a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, výsledkom ktorej bol ich záver o nesplnení, prípadne nezabezpečení splnenia vzájomnej povinnosti vydať povinnej motorové vozidlo v zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Oprávnený teda namieta, že dovolaním napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 102/2004, sp.zn. 2 Cdo 282/2006, sp.zn. 3 Cdo 174/2005 a sp.zn. 4 Cdo 165/2003).

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa

nemohol zaoberať napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešnej účastníčke náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. novembra 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová